

Arrest

**nr. 52 058 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 juni 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 5 februari 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 juni 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die verzoeker op 24 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(M. G.)

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.05.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Uit het verslag van de arts-attaché (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die heden goed onder controle is met medicatie. De arts-attaché stelt vast dat de benodigde geneesmiddelen en opvolging beschikbaar zijn in Armenië (zie administratief dossier bij de DVZ). Betrokkene kan er voor verdere zorgen terecht. Dat de behandelende arts van betrokkene, dr. (A. V. O.), eveneens geen probleem of gezondheidsrisico's ziet bij terugkeer naar het land van herkomst.

Uit onze informatie (zie administratief dossier) blijkt bovendien dat betrokkene in Armenië gratis kan beschikken over medicatie voor haar aandoening. Hij dient daarvoor een aanvraag in te dienen bij het Ministerie van Volksgezondheid.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).(…)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker evenzeer op 24 augustus 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de Minister van / de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken wordt aan (M. G.)

(...)

het bevel gegeven om uiterlijk op 23.09.2010 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Reden van de beslissing :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art.7a1; 1,1 van de wet van 15,12,1980) niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

In de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing is het derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de rechten van de verdediging en van de motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op een verslag van een arts-attaché, doch dat dit verslag hem nooit werd meegedeeld. Daarnaast stelt hij dat hij nooit door deze arts is onderzocht en er bijgevolg geen ernstig onderzoek werd gedaan naar zijn gezondheidstoestand. Hij besluit dat de overheid dus niet kan oordelen over het lichamelijk of fysiek risico dat hij zou lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"(...) De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

(...)

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verzoeker poogt voor te houden dat 'verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoek tot verblijfsmachtiging dd. 9 juni 2009, zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen'.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens hem onredelijk zou zijn.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 14.6.2010 blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen (depressie) die werden aangehaald door verzoeker geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het herkomstland.

Terwijl uit het advies van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met het medisch attest van 2.2.2010 van dokter (V. O.).

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bewijzen voorhanden zijn dat de door verzoeker aangehaalde gezondheidsproblemen een ernstige aandoening vormen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij, uiterst vaag en algemeen, poogt voor te houden dat "geen ernstig onderzoek is gedaan naar de gezondheidstoestand van verzoeker."

Uiteraard is het niet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid die, na het advies van de ambtenaar-geneesheer te hebben ontvangen, zelf nog zou moeten beslissen dat hijzelf de verzoekende partij aan een medisch onderzoek onderwerpt. De gemachtigde, die geen geneesheer is, is geenszins bevoegd om zelf een medisch onderzoek uit te voeren.

Terwijl de ambtenaar-geneesheer vrij beslist zelf of hij over afdoende informatie beschikt op grond van de voorgelegde medische verslagen, dan wel of een bijkomend medisch onderzoek noodzakelijk is.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010, www.rvv-cce.be).

Terwijl verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet." (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoekers enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. In zijn repliekmemorie stelt verzoeker te volharden in zijn standpunt.

2.4.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan ook niet voorhouden dat hij geen kennis heeft van het advies van de arts-attaché waarnaar in de eerste bestreden beslissing verwezen wordt, daar hij tekende voor ontvangst van de gesloten enveloppe waarin het advies van de arts-attaché was opgenomen.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.4.2. De Raad merkt verder op dat verweerder niet verplicht is om een vreemdeling die verzoekt om op basis van gezondheidsredenen tot een verblijf gemachtigd te worden steeds aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *“indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene”* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Daarnaast moet worden gesteld dat in het gedetailleerd medisch attest dat verzoeker neerlegde duidelijk vermeld is dat hij sedert 2007 lijdt aan een depressie die sedert 2009 stabiel is door het gebruik van antidepressiva. De arts-attaché kon derhalve oordelen dat de medische situatie van verzoeker duidelijk was en op basis van de gegevens verstrekt door de arts die verzoeker zelf consulteerde een advies verlenen. Het standpunt dat de aandoening waarop verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf baseerde goed onder controle is en dat zijn medische toestand hem niet verhindert om terug te keren naar zijn land van herkomst vindt steun in het door verzoeker zelf neergelegde attest en de stelling dat de vereiste medicatie en eventuele psychiatrische zorg in Armenië beschikbaar zijn wordt onderbouwd door een in het neergelegde dossier opgenomen verslag.

Verzoeker toont met zijn beknopte uiteenzetting niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4.3. De Raad wijst er daarnaast op dat verweerder terecht stelt dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK